

Sygn. akt IV Ka 895/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 stycznia 2017 r.

Sąd Okręgowy w Świdnicy w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący:	SSO Ewa Rusin
Protokolant:	Ewa Ślemp

po rozpoznaniu w dniu 13 stycznia 2017 r.

sprawy **I. W.**

syna R. i H. z domu R. (...) roku w B. K. z art.217§ 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Kłodzku

z dnia 6 września 2016 r. sygnatura akt VI K 702/15

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

II. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe związane z postępowaniem odwoławczym, w tym wymierza 60 złotych opłaty za to postępowanie.

Sygn. akt IV Ka 895 / 16

UZASADNIENIE

Oskarżyciel prywatny T. I. oskarżył I. W. to, że

w dniu 18 października 2015 roku w S., woj. (...), naruszył nietykalność cielesną T. I. w ten sposób, że uderzał drzwiami samochodu w jego nogę, a następnie kilkakrotnie odpychał go rękami w klatkę piersiową,-

tj. o czyn z art. 217§1 kk,-

Sąd Rejonowy w Kłodzku wyrokiem z dnia 6 września 2016r. sygn. akt VI K 702/15:

I. oskarżonego I. W. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w części wstępnej wyroku i za to na podstawie art. 217§1 kk wymierzył mu 1 (jeden) miesiąc pozbawienia wolności,-

II. na podstawie art. 69§1 kk i 70 §1 kk wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo oskarżonemu zawiesił tytułem próby na okres 1 (jednego) roku,-

III. na podstawie art. 72§1 pkt 1 kk zobowiązał oskarżonego do informowania Sądu o przebiegu okresu próby co 5 (pięć) miesięcy,-

IV. na podstawie art. 46§2 kk orzekł od oskarżonego I. W. na rzecz pokrzywdzonego T. I. nawiązkę w kwocie 1.000 (jeden tysiąc) złotych,-

V. na podstawie art. 628 pkt 1 kpk zasądził od oskarżonego I. W. na rzecz oskarżyciela prywatnego T. I. kwotę 300 (trzysta) złotych tytułem poniesionych kosztów procesu.

Z wyrokiem tym w całości nie pogodził się oskarżony, imieniem którego apelacje wywiódł obrońca.

Apelujący powołując się na przepis art. 427 § 1 i 2 k.p.k. wskazanemu wyrokowi zarzucił:

1) na zasadzie art. 438 pkt 2 k.p.k, obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść zaskarżonego wyroku, a mianowicie:

a) naruszenie art. 7 w związku z art. 410 k.p.k. poprzez dowolną zamiast swobodną ocenę zgromadzonego materiału dowodowego, wbrew zasadom wiedzy i logicznego rozumowania, nadto w sposób wybiórczy, a nie wszechstronny, powyższe wobec:

- niezasadnego przyjęcia, że zeznania oskarżyciela prywatnego T. I. oraz świadka M. K. pozostają wiarygodne, spójne i logiczne, podczas gdy świadkowie ci nie potwierdzali w swoich zeznaniach używania przez T. I. obraźliwych słów względem A.I. w dniu poprzedzającym zajście, która to okoliczność została bezspornie wykazana w drodze odtworzenia nagrania przedmiotowej rozmowy; nadto w zakresie w jakim wskazywały one, że obecność M. K. w trakcie zdarzenia oraz nagrywanie przez nią zajścia były przypadkowe -podczas gdy zasady logicznego rozumowania pozwalają przyjąć, że zarówno jej obecność jak i fakt utrwalania zajścia uprzednio inspirowane były przez oskarżyciela posiłkowego celem pozyskania dowodów obciążających oskarżonego, co świadczy o prowokacyjnym charakterze całego zajścia;

- niezasadnego przyjęcia, że zeznania świadka A.I. oraz wyjaśnienia oskarżonego I. W. nie są obiektywne i wiarygodne, podczas gdy pozostają one spójne i znajdują potwierdzenie w pozostałych dowodach, nadto okoliczności podnoszone dla odmówienia im wiarygodności odnoszą się również względem zeznań T. I.;

- pominięcia przy ustalaniu stanu faktycznego i w rozważaniach Sądu dowodu z nagrania rozmowy przeprowadzonej w dniu 17 października 2015 r. pomiędzy T. I. a A. I., w trakcie której została ona określona przez oskarżyciela prywatnego mianem „(...)” -które to zdarzenie winno zostać wzięte przez Sąd pod uwagę przy ustalaniu strony podmiotowej czynu, w szczególności motywacji oskarżonego, a nadto przy ustalaniu wyzywającego charakteru zachowania pokrzywdzonego oraz wiarygodności jego zeznań, złożonych w niniejszym postępowaniu;

b) naruszenie art. 7 w zw. z art. 167 w zw. z art. 170 § 1 pkt 1 w zw. z 185b § 1 k.p.k powyższe wskutek oddalenia wniosku dowodowego obrońcy oskarżonego o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z przesłuchania małoletniego świadka J. K., podczas gdy dowód ten miał istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, wskazywałby bowiem na charakter obecności M. K. w miejscu zajścia oraz pozwoliłby na dokonanie właściwej oceny zajścia oraz motywacji T. I.;

a w konsekwencji powyższego

2) na zasadzie art. 438 pkt 3 k.p.k. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mających wpływ na treść tego orzeczenia, poprzez:

a) ustalenie, że oskarżony I. W. trzymając drzwi samochodu, uderzał nimi w nogę oskarżyciela prywatnego, podczas gdy celem oskarżonego było zamknięcie drzwi samochodu, w którym przebywał T. I., nie zaś jego uderzanie;

b) brak ustaleń w przedmiocie pożegnania się przez T. I. z małoletnim synem przed rozmową z I. W. [zeznania A.I., wyjaśnienia oskarżonego);

c) brak ustaleń w przedmiocie przeprowadzenia w dniu 17 października 2015 r. rozmowy pomiędzy T. I. a A. I., w trakcie której została ona określona przez oskarżyciela prywatnego jako „(...)” (nagrania z rozmowy w dniu 17 października 2016 r. zeznania T. I.);

d) brak ustaleń w przedmiocie nakazania przez oskarżonego T. I. opuszczenia posesji, co oskarżyciel prywatny zignorował, oświadczając, że I. W. nie może o tym decydować (zeznania A.I., wyjaśnienia oskarżonego);

e) ustalenie, że T. I. nie zachowywał się w sposób wyzywający, podczas

gdy zachowanie oskarżyciela prywatnego sprowadzające się do: użycia wobec A. I. obraźliwych słów w dniu poprzedzającym zajście, nagrywania przebiegu zdarzenia kamerą wewnątrz samochodu oraz przez będącą w porozumieniu z T. I. M. K., a nadto do odpychania drzwiami oskarżonego i dążenia do konfrontacji - miało niewątpliwy charakter prowokacyjny i wyzywający;

f) brak ustalenia, że stopień winy i społecznej szkodliwości czynu popełnionego przez oskarżonego nie są znaczne, a postawa oskarżonego dotychczas niekaranego za przestępstwo umyślne, jego właściwości i warunki osobiste oraz dotychczasowy sposób życia, uzasadniają przypuszczenie, że pomimo umorzenia postępowania karnego będzie on przestrzegał porządku prawnego - w konsekwencji brak ustalenia, że w niniejszej sprawie zasadne jest zastosowanie warunkowego umorzenia postępowania karnego;

3) zgłosił nowe dowody, wnosząc o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z wyroku Sądu Rejonowego w Kłodzku z dnia 13 października 2016 r. wydanego w sprawie II K 531/15 (a nadto z jego uzasadnienia, po jego sporządzeniu na piśmie) - na okoliczność jego treści, w szczególności postawy i zachowań T. I. względem A.I. oraz oskarżonego, jego pobudek i motywacji.

III. Zarzucając powyższe, powołując się na przepis art 427 § 1 i 437 § 1 kp.k. wniósł:

- o uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu,

ewentualnie o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez umorzenie postępowania z uwagi na znikomą szkodliwość społeczną czynu;

- o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez warunkowe umorzenie postępowania karnego wobec oskarżonego I. W., pozostawiając okres zastosowania przedmiotowego środka probacyjnego do uznania Sądu;

ewentualnie

- o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I Instancji do ponownego rozpoznania.

W pisemnej odpowiedzi na apelację pełnomocnik oskarżyciela prywatnego wniósł o nieuwzględnienie apelacji i utrzymanie zaskarżonego wyroku w mocy.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja jest bezzasadna, co powoduje, że żaden z jej alternatywnych wniosków końcowych nie może zostać uwzględniony.

Przeciwie zawartym w niej twierdzeniom, Sąd Rejonowy przeprowadził prawidłowe postępowanie dowodowe, z uwzględnieniem istotnych dowodów przedstawionych przez obie strony procesu. W szczególności chybnym okazał się zarzut obrazy art. 410 kpk. Kontrola odwoławcza zaskarżonego wyroku wykazała, że Sąd I instancji trafnie zweryfikował całokształt zebranych dowodów, stosując przy tym wszystkie kryteria ocenne z art. 7 kpk. W efekcie takiego procedowania poczynione ustalenia faktyczne są obiektywne i stanowią właściwą podstawę wyrokowania. W pisemnych motywach wyroku znalazła się prawidłowa i wyczerpująca analiza istotnych dowodów.

Wbrew twierdzeniom apelującego nie wykazuje ona jakichkolwiek błędów natury faktycznej bądź logicznej i nie wykracza poza ramy oceny swobodnej.

Nie znajduje potwierdzenia sformułowany w pkt. II b) apelacji zarzut naruszenia art. 7 kpk w zw. z art. 167 w zw. z art. 170) 1 pkt 1 w zw. z art. 185b§ 1 kpk przez oddalenie wniosku dowodowego obrońcy oskarżonego o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z przesłuchania małoletniego świadka J. K.. Wszak przebieg zdarzenia został bardzo dokładnie zarejestrowany dwoma różnymi zapisami filmowymi, przedstawionym przez oskarżyciela, których tylko dopełnieniem są zeznania oskarżyciela prywatnego i naoczego świadka M. K. a także i po części wyjaśnienia oskarżonego. Zatem w obliczu tych dowodów nie ma procesowej potrzeby - w rozumieniu art. 185 b § 1 kpk - dla składania zeznań także przez 11- letnie dziecko, gdyż taki dowód nie ma istotnego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy. Sąd I instancji w swym postanowieniu z dnia 30.06.2016r. (k. 73 akt) prawidłowo i bardzo szczegółowo uzasadnił odmowę prowadzenia tego dowodu. Dodać tu jeszcze można, że bezpośrednim świadkiem zdarzenia był także syn oskarżonego, wtenczas 11- letni A. I. (1), ale dowodu z jego zeznań także nie prowadzono, chociaż obserwował on zajście z odległości kilku metrów.

Żadnego uznania nie może znaleźć zarzut obrazy art. 7 kpk błędnej oceny dowodów oskarżenia w postaci zeznań oskarżyciela prywatnego i świadka M. K.. Słusznie uznał Sąd I instancji, iż tym dowodom należy przyznać walor wiarygodności, są spójne, wzajemnie się potwierdzające i mają pełne potwierdzenie w dowodzie, którego w żaden sposób nie można podważyć tj. wymienionych już wyżej zapisach filmowych przedmiotowego zdarzenia. Te dowody dobitnie wskazują, że krytycznego dnia oskarżyciel prywatny T. I. odwiózł syna stosownie do umowy z żoną, ale na jego widok oskarżony szybkim krokiem i ewidentnie nastawiony zaczepnie podszedł do samochodu, w którym już siedział oskarżyciel, zaatakował go słownie, doszło do ostrej wymiany zdań, w trakcie której oskarżony uniemożliwił wyjście oskarżycielowi z samochodu, trzymając drzwi uderzał nimi w nogę oskarżyciela. Gdy T. I. wreszcie udało się wysiąść z auta, oskarżony nie tylko zaprzestał agresji wobec niego, ale odepchnął go kilkakrotnie uderzając w klatkę piersiową.

Pozytywnych walorów dowodowych zeznań T. I. nie podważa treść rozmowy z żoną poprzedniego dnia, zresztą przyznanej przez T. I.. Nawet jeżeli w jej trakcie doszło do emocjonalnej wymiany zdań i wypowiedzenia przez oskarżyciela słów „(...)”, to najwyraźniej nastąpiło to wskutek sterowania rozmową przez A.I., która przecież rozmowę nagrywała, i to najwyraźniej po to, by ją wykorzystać w dalszych rozgrywkach z mężem, toczących się sprawach sądowych, w tym sprawie rozwodowej. Patrząc natomiast na agresję okazywaną krytycznego dnia przez oskarżonego I. W. nie można wysnuć uzasadnionego logicznie wniosku, by inspirował ją oskarżyciel T. I. czy świadek M. K., siedząca ze swym dzieckiem w oddalonym o kilkadziesiąt metrów aucie.

Wbrew oczekiwaniom apelującego, przeprowadzony z jego inicjatywy w postępowaniu apelacyjnym dowód z akt sprawy pod sygn. II K 531/15 Sądu Rejonowego w Kłodzku, także sytuacji procesowej oskarżonego nie polepszył. Jakkolwiek wydany w tej sprawie w dniu 13.10.2016r. wyrok nie jest prawomocny, to jednak z jego pisemnych motywów jednoznacznie wynika, że aktualna partnerka życiowa oskarżonego A. I. pozostaje z oskarżycielem prywatnym w silnym konflikcie na tle rozpadu małżeństwa, nieformalnego związku z oskarżonym i opieki nad wspólnym dzieckiem A. I. (1), która ponadto cyt. „ nie kontroluje swoich emocji i eskaluje napięcie oraz agresję w relacji z ojcem dziecka”. Co także wymowne, z wniesieniem oskarżenia czekała do ostatniego dnia okresu biegu przedawnienia karalności. Ponadto podczas zdarzenia, będącego przedmiotem opisywanej sprawy, to żona oskarżyciela A.I.zachowywała się wobec niego wyjątkowo zaczepnie i agresywnie, mimo że trzymała na rękach małe dziecko, to szarpała oskarżyciela, podrapała, a nawet kilkakrotnie uderzyła w twarz (odpis wyroku z uzasadnieniem k. 147-150 akt).

Tym samym ostatecznie stwierdzić należy, iż ustalenia faktyczne wyroku zostały dokonane w oparciu o dowody, których miarodajności i wiarygodności apelujący nie zdołał podważyć argumentami apelacji. Przeciwna tym ustaleniom wersja zdarzenia, przedstawiana przez oskarżonego, została słusznie odrzucona przez Sąd I instancji, zaś apelujący nieskutecznie powielił ją w ramach zarzutów apelacji co do błędnych ustaleń faktycznych w pkt. 2 zarzutów.

Apelujący podjął równie nieudaną próbę wykazania, iż przypisany oskarżonemu występki naruszenia nietykalności cielesnej z art. 217 § 1 kk cechuje się stopniem winy oskarżonego i społecznej szkodliwości czynu na poziomie nieznacznym, co uzasadniałoby zarzut błędnego ustalenia wyroku, że w niniejszej sprawie nie ma warunków do zastosowania wobec oskarżonego warunkowego umorzenia postępowania.

Niestety przesłanki stosowania dobrodziejstwa z art. 66 § 1 kk w niniejszej sprawie nie zachodzą.

Po pierwsze, jak to wynika chociażby z zeznań oskarżyciela prywatnego i świadka M. K., także wyjaśnień oskarżonego, przedmiotowy incydent w konflikcie małżonków I. jest jednym z wielu, w którym oskarżony wziął aktywny udział, a podczas którego okazywał nieuprawnioną sytuacyjnie agresję słowną i fizyczną.

Po drugie, przedmiotowej napaści fizycznej dopuścił się na oczach 11- letniego syna swej konkubiny (nad którym sprawował okresową faktyczną opiekę) i na szkodę jego ojca. Jak wynika z zapisu filmowego, dziecko z przerażeniem obserwowało zachowanie oskarżonego, który - będąc mężczyzną wyższym, młodszym i silniejszym od oskarżyciela - uderzał i popychał jego ojca. Tak apelującemu jak i oskarżonemu brakło tu empatii. By zrozumieć skalę wyrządzonej krzywdy moralnej, oskarżony powinien oczami wyobraźni spojrzeć na to zdarzenie tak, jakby to on znajdował się na miejscu oskarżyciela prywatnego T. I.. Zatem ani stopień winy ani społecznej szkodliwości nie są nieznacznymi.

Po trzecie, nie bez znaczenia pozostaje fakt, że w dacie wyrokowania Sądu Odwoławczego zakończył się roczny okres próby, ale nie upłynął jeszcze 6-cio miesięczny okres z art. 68 § 4 kk dla podjęcia warunkowego umorzenia postępowania, orzeczonego wobec oskarżonego wyrokiem Sądu Rejonowego w Mrągowie z dnia 22.09.2015r. sygn. akt II K 329/14 w sprawie o występki przeciwko zdrowiu z art. 157 § 2 kk (k. 77 akt).

Z przytoczonych względów orzeczono jak w sentencji.

O kosztach sądowych postępowania odwoławczego, a należnych Skarbowi Państwa, orzeczono na podstawie art.636 § 1 i § 3 kpk i art. 628 pkt.2) kpk oraz na podstawie art.8 w zw. z art.2 ust.1 ustawy o opłatach w sprawach karnych z dnia 23 czerwca 1973r./tj. DZ. U. Nr 49, poz. 223 z późn. zm./, obciążając nimi oskarżonego wobec przegrania apelacji.